FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

fremsat den 13. december 1990 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. Mit forslag til afgørelse i sag C-179/87, Sharp Corporation mod Rådet, kan gøres ganske kort.

2. Sharp har til støtte for sin påstand om annullation af Rådets forordning (EØF) nr. 535/87 af 23. februar 1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af PPC-fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan [1] på den ene side fremført de anbringender vedrørende *skaden, Fællesskabets interesse* og *beregningen af antidumpingtolden,* som det har været fælles med sagsøgerne i sag C-174/87 (Ricoh), sag C-175/87 (Matsushita), sag C-176/87 (Konishiroku) og sag C-177/87 (Sanyo) om at fremføre. Af de grunde, jeg har givet i mit forslag til afgørelse i sag C-174/87 (Ricoh), kan ingen af disse anbringender lægges til grund.

3. På den anden side har Sharp fremført to anbringender om henholdsvis *fastsættelse af den normale værdi* og *sammenligningen* heraf *med eksportprisen,* der i det væsentlige begge vedrører den behandling, Rådet gav Sharp's handelsdatterselskab i Japan, Sharp Business KK's (herefter benævnt »SBK«) salgs-, administrations- og andre generalomkostninger (herefter benævnt »SAG-omkostninger«). Disse anbringender bygger i alt væsentligt på argumenter, der er de samme som eller ligner de argumenter, der er blevet fremført i nogle af de andre sager, og som jeg i mit forslag til afgørelse af dags dato har foreslået Domstolen at forkaste. Sharp har i øvrigt udtrykkeligt henvist til de skriftlige indlæg, selskabet havde indgivet i sagerne om elektroniske skrivemaskiner (herefter benævnt »MEE-sagerne«), som blev afgjort ved Domstolens dom af 5. oktober 1988 [2]. Jeg kan derfor nøjes med at tage stilling til de ganske få mere eller mindre nye forhold, Sharp har omtalt, eller som selskabet tilsyneladende lægger særlig vægt på.

4. *1.* Det forhold, at de af SBK afholdte SAG-omkostninger »ene og alene« har med de salg, der er blevet gennemført på hjemmemarkedet, at gøre, udgør ikke tilstrækkeligt grundlag for at holde dem uden for den normale værdi ved en fastsættelse af denne på grundlag af artikel 2, stk. 3, i grundforordningen [3], eller til at fratrække dem i den normale værdi ved den sammenligning med eksportprisen, der gennemførtes i henhold til artikel 2, stk. 9 og 10. For på den ene side skal den normale værdi afspejle varens pris, som den er på hjemmemarkedet, eller som den ville være dér ved salg af den pågældende vare i normal handel, hvorfor samtlige de omkostninger, der hænger sammen med salg i normal handel på nævnte

* Originalsprog: fransk.

1 — EFT L 54, s. 12.

2 — Sag 250/85, Brother mod Rådet, Sml. s. 5683, forenede sager 277/85 og 300/85, Canon mod Rådet, Sml. s. 5731, sag 301/85, Sharp Corporation mod Rådet, Sml. s. 5813, forenede sager 260/85 og 106/86, Tokyo Electric mod Rådet, Sml. s. 5855, og forenede sager 273/85 og 107/86, Silver Seiko mod Rådet, Sml. s. 5927.

3 — Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23.7.1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1).

marked, skal indgå i den. Og på den anden side må det, hvis forskelle i SAG-omkostninger skal omfattes af en justering efter sammenligningen, bevises, at disse forskelle »har direkte tilknytning til de pågældende salg«, hvilket normalt ikke er tilfældet i forbindelse med administrations- og generalomkostninger, der afholdes uafhængigt af, om et bestemt salg finder sted eller ej.

5. 2. Den argumentation, der er udviklet på grundlag af det forhold, at institutionerne i MEE-sagerne behandlede selskabet Nakajima anderledes, har Domstolen tidligere forkastet i den (i note 2) nævnte dom af 5. oktober 1988, Sharp Corporation mod Rådet, hvori det udtaltes:

»Eftersom beslutningen om, at Nakajima ikke skulle være omfattet af den række af selskaber, for hvilke der gælder en endelig antidumpingtold, udspringer af denne afgørelse (der var her tale om en særlig kommissionsbeslutning, hvori det blev fastslået, at Nakajima's dumpingmargen måtte anses for ubetydelig) ville en — selv dokumenteret — positiv særbehandling af Nakajima ikke kunne skabe grundlag for en annullation af forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold for Sharp's vedkommende, idet denne forordning er blevet udstedt på grundlag af omstændigheder, der i overensstemmelse med reglerne i forordning nr. 2176/84 behørigt er blevet fastslået under antidumpingundersøgelsen.« (Præmis 22).

Dette resultat må efter min mening så meget mere være gyldigt i den foreliggende sag, hvor der bliver tale om at sammenligne den behandling, der blev givet to forskellige selskaber under to særskilte antidumpingundersøgelser vedrørende to forskellige produkter. Desuden kan Sharp's stilling — Sharp sælger på hjemmemarkedet gennem et handelsdatterselskab, som selskabet kontrollerer økonomisk, og som varetager en salgsafdelings opgaver — ikke anses for identisk med den stilling, en anden eksportør, der ikke selv står for markedsføringen af eller handelen med sine varer på hjemmemarkedet, men sælger dem til andre med henblik på markedsføring og videresalg, indtager.

6. 3. Endelig er det af Sharp i punkt 5 og 6 i replikken forfægtede synspunkt, hvorefter der i det omfang, Sharp's japanske handelsdatterselskabs videresalgspriser er blevet anvendt ved fastsættelsen af den normale værdi, kun vil kunne være tale om dumping, såfremt Sharp's europæiske datterselskabs videresalgspris ligger under denne normale værdi med tillæg af de eksportomkostninger, som varernes forsendelse til Fællesskabet giver anledning til, samt omkostningen ved betaling af fællesskabstold, ensbetydende med, at man sætter sig ud over selve definitionen af eksportprisen og dermed af dumping. Bestemmelsen i grundforordningens artikel 2, stk. 2, har følgende ordlyd:

»En indført vare betragtes som en dumpingvare, når dens eksportpris til Fællesskabet er lavere end den normale værdi af samme vare.«

På den anden side følger det af artikel 2, stk. 8, litra b), i samme forordning, at når den aftalte eksportpris ikke kan lægges til grund, som tilfældet er, når der som her er tale om salg mellem parter, der er forretningsmæssigt indbyrdes forbundet, beregnes eksportprisen på grundlag af den pris, til hvilken den indførte vare første gang videre-

sælges til en uafhængig køber, idet i så fald dog samtlige de omkostninger, der er påløbet mellem indførsel og videresalg, samt en rimelig fortjeneste, fradrages. Såfremt Sharp's argumentation lægges til grund, ville selskabets europæiske datterselskabers omkostninger og fortjeneste fortsat indgå i eksportprisen, hvilket ville være i strid med grundforordningens udtrykkelige bestemmelse.

7. Ingen af disse særskilte argumenter kan således lægges til grund, og jeg kan herefter blot foreslå Domstolen også i nærværende sag at afsige frifindelsesdom og at pålægge Sharp at afholde sagens omkostninger, herunder intervenienternes omkostninger.